

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

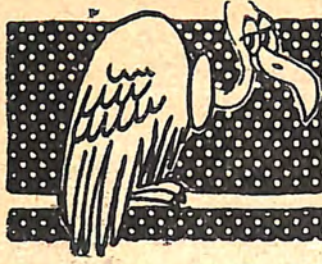
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

— Düşün: Şah, Süreyya'yı o kadar çok seviyor ki, ondan ayrılmamak için üstüne
on kadın daha almağa razı!..

- İtalyan -

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

SUÇ ve CEZA

DOSTOYEVSKI'nin romanından değil, orman suçlarından bahsedeceğim.

Balta bir yandan, yangın bir yandan, kara keçi bir yandan, yemyeşil topraklarımızı akçıl bir çöle çevirmek için yıllardır, insafsız, korkusuz ve en müthişi, cezasız çalışıyor.

Bugün, baltayı değil, yangını değil, sadece kara keçiyi anlatacağım size:

Dünya yüzünde ne kadar kara keçi vardır, biliyor musunuz?.. Hepsi 46 milyon... Bunun 18 milyonu bizim ormanlarımızda!

İkinci Dünya Savaşında bombardıman enkazı içinde aç kalan Yunanistana gönderdiğimiz keçileri, yoksul komşumuz, aç vatandaşlarımızı doyurmak için

Yazan : **Yusuf Ziya Ortaç**

bile Pire'ye çıkartmamıştır. Abdurrahman çelebilerimiz, ancak denizde kesildikten sonra toprağa ayak basabildiler!

Bir eski Tarım Bakanımız, galiba Şevket Raşit Hatiboğlu, kara keçiyi yasak hayvan ilân etmek isteyince, bütün Halk Partisi, köylerde seçimleri kaybetmek korkusu ile titriyerek İnönü'ye koşmuşlar:

— Aman Paşam, bizi kurtar!

Biliyor musunuz, kırk bin Türk köyünden kaç tanesinin keçi sürüsü vardır?.. Ancak on beş bininin... Bu sürü'er, her köyde, en çok beş ağanın malıdır. Beşi on beş bine çar-

pınız, ne eder?.. Yetmiş beş bin mi?..

İşte, bütün seçim çevresinde kaybindan korkulan oy sayısı. Ne miskin hesap, ne cahil korku!

Keçi, yalnız ormanın değil, ilk öğretimin de düşmanıdır: O dağlarda, ormanlarda seğirten çevik hayvanın çobanları, yedi, sekiz yaşlarında, henüz okuma çağına girmiş mektep kaçağı çocuklardır.

Bu yazıyı okurken, belki içinizden sorabilirsiniz: Akbaba ne zamandan beri orman dergisi oldu?

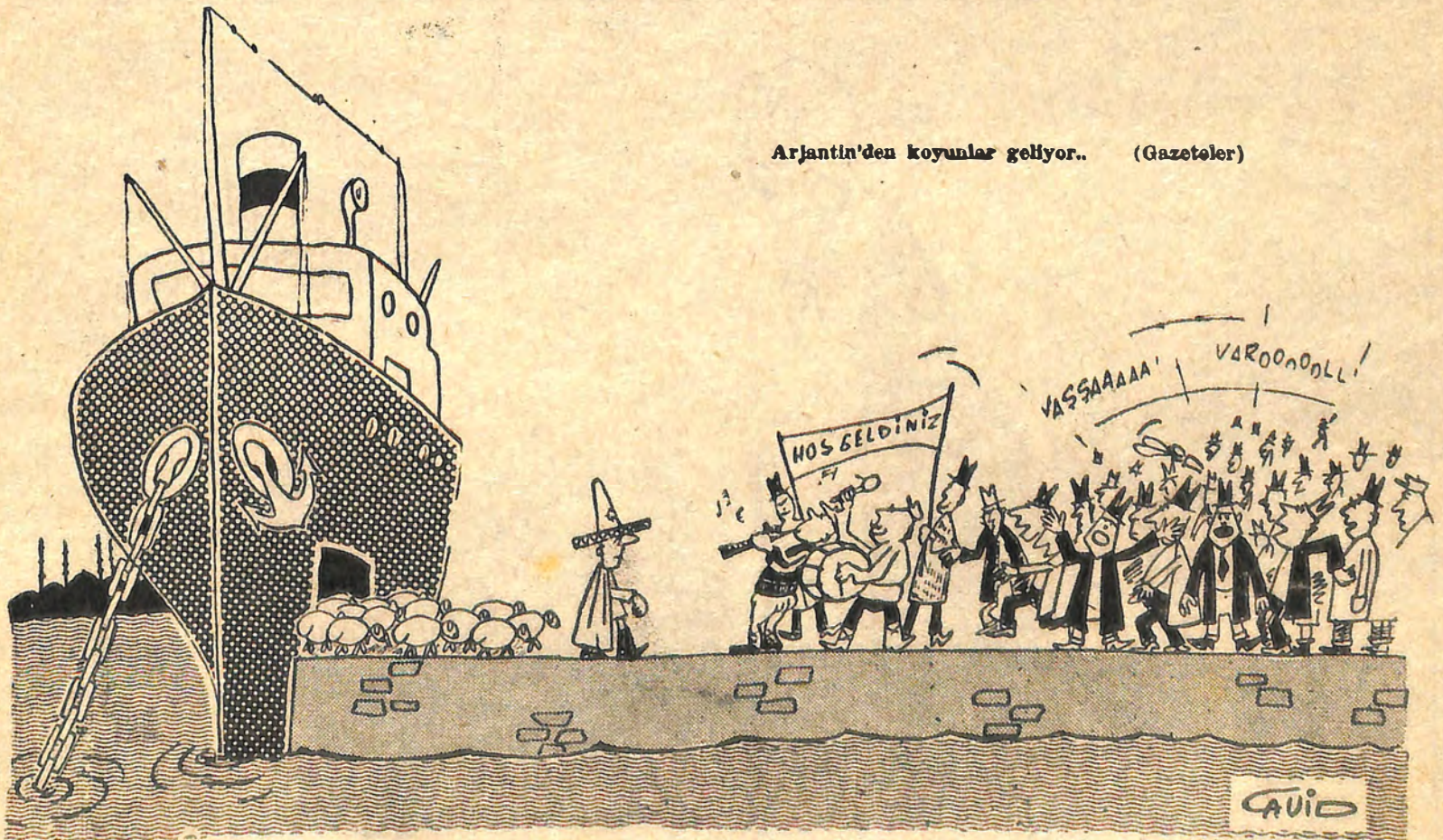
Ben de size cevap veririm:

Toprağının yüzü yeşil bir tebessümle gülmeyen bir memleket halkını, sözle, çizgiyle güldürmenin kolay olmayacağını düşündüğümüz günden beri!..

Orman suçlarının affı için bir kanun tasarısının Büyük Millet Meclisine geldiği bir zamanda bu satırları yazmayı da ayrıca, pek faydalı olmasa bile, pek lüzumlu bir vazife sayıyoruz.

Temkinsiz kalemlerden sıçrayan mürekkep zifosları cezasız kalmazken, delikanlı ağaçları baltadan geçirenleri, uçsuz bucaksız ormanları ateşe verenleri, taze dalları, yeşil filizleri kara keçilere ikram edenleri affetmek... Niçin bu merhamet?.. Yine mi o yetmiş beş bin oy için!..

Arjantin'den koyunlar geliyor.. (Gazeteler)

Karşılama töreni!..

Kraliçe Süreyya

Ne saray isterim, ne başımda
taç,
Kalbim süse değil, sevdaya
muhtaç!

Seref Kazması

ADNAN VELİ

EĞRİPOST kasabasındaki Cumhuriyet alanı, o gün mahşer gibi kalabalıktı. Zahiireci Cebbar'ın ardiyesine bitişik evliyanın kabrini iyice meydana çıkarmak için, nahiye müdürü tarafından verilen ardiyeyi yıkmaya kararı dolayısıyla, o gün alanda tören yapılacaktı. Büyük söğüdün dibine ayakları kırmızı beyazlı kordelelerle süslü, büyük bir masa oturtulmuştu. Cebbar'ın ardiyesinin duvarına şeref kazmasını vuracak olan nahiye müdürü Kudret Damdelen, masanın yanındaki hasır iskemleyle kurulmuş, yanına da, başı yeşil eşarpı örtülü karısını oturtmuştu. Masanın öbür tarafında, jandarma başçavuşu, Nasırtaban Hayati vardı. Öteki davetliler de tören masasının etrafında, ayakta duruyorlardı.

Saat tam ona geldiği vakit, nahiye'nin sağlık memuru Ökkeş Kaşargil, ceketini ilikledikten sonra, nahiye müdürüne baktı. O da başıyla hafif bir işaret verdi. Ökkeş, ağır adımlarla tören masasına sokuldu. Günün önemi dolayısıyla, oldukça heyecanlıydı. Kravatını eliyle düzelttikten sonra, cebinden, dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıp, okumaya başladı:

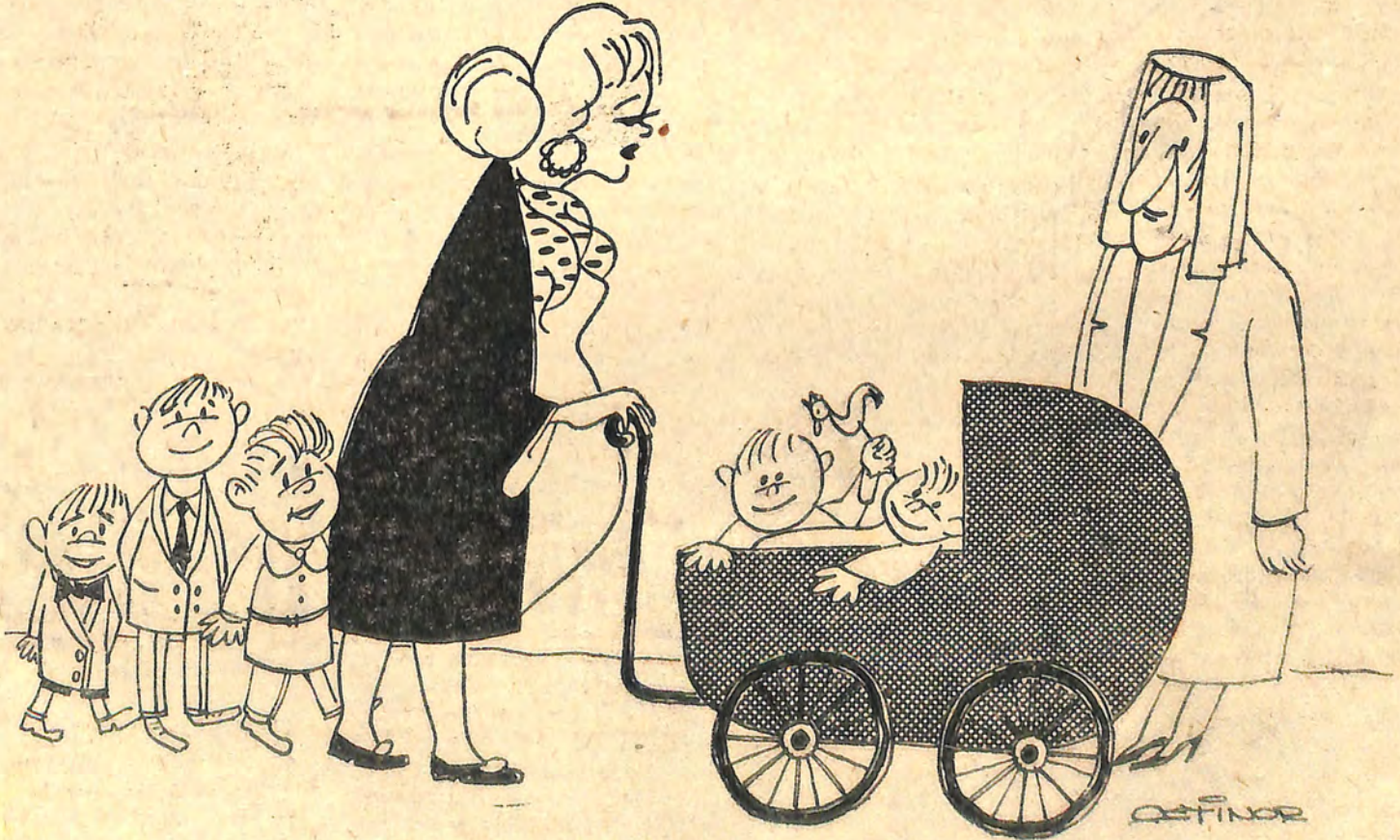
«— Muhterem arkadaşlarım, sayın hemşerilerim;

Hepinizi saygı ile selamlarken duyduğum heyecanı tarif etmek için beşer dili acızdır. Bizler, fâni, birer insan olarak şurada, şu tarihi meydana, şu tarihi anda toplanmış bulunuyoruz. Nahiyemizin günden güne artan turistik ve ahlâki değeri karşısında, şu aziz topraklarda yatmakta olan, evliya-yı kirâmdan Filiz Baba hazretlerinin kabrinin, bir zahire ardiyesinin kenarına sıkışıp kalmasını hangi vicdan kabul edebilir? Bunu zaten, ardiyenin sahibi olan kıymetli arkadaşımız, zahiireci Cebbar bile kabul edemediğinden, günlerce rüyalarında hep bu ardiyeyi yıkmak için çırpınıp durmuş, nihayet büyük rıcasını, sayın nahiye müdürümüz, velinimetimiz beyefendiye kabul ettirerek büyük bir yürek rahathına kavuşmuştur.

Sayın arkadaşlarım,

Bu mesele, sırf Cebbar Efendi arkadaşımızın rüya ve arzularıyla elbette gerçekleşemezdi. Fakat başımızda gayet dinamik ve enerjik ve allerjik bir nahiye müdürünün bulunması, Cenab-ı Hakkın bu nahiye'yi ne kadar sevdiğini

gösteren en kuvvetli delildir. O nahiye müdürü ki, bütün mazisi şereflerle dolu olup, medeniyet ve insanlık tarihine altın kalemle ismini yazdırmış olup, bugün nahiyemizin mânevî değerini süratle kavradıktan sonra, Cebbar'ın ardiyesini yıktırma'ya karar vermek suretiyle hepimizin kalbini iftiharla dolduran eşsiz bir kahramandır. O nahiye müdürü ki, nahiyemize adım attığı gündenberi, Muzur Süleyman'ın kahvesinde pişpirik oyununu yasak ettikten maada, nahiyemize bir gün yağmur yağ ırmak ve bir gün güneş açtırmak suretiyle, zirai kalkınmamızda oynadığı büyük rolle, ayacağının ne kadar uğurlu olduğunu, bütün beşeriyet tarihine isbat etmiş bir durumdadır. Şurada gördüğünüz, sapına kırmızı kordele bağlanmış olan tarihi kasma, bizim medeniyet seviyemizde büyük bir inkılâp yapacak ve insanlık âlemine nurlu günlerin feyzini ve bereketini getirecektir. Böyle bir nahiye müdürü gibi güneş, insanlık tarihinin üstüne doğmadığı gibi, bundan sonra doğacağına dair de hiç bir ümit yoktur. Avrupalıların ve Amerikalıların nahiye mü-

— Vah zavallım, seni Şah görmeliydi!..

Ormancılığımız ne durumdadır?

- DÜNYA -

KIRK-anbar

Y. Ham Çetin - TONYU

HÜRRİYET

Evliliği ticaret edinmiş

- CUMHURİYET -

En çok uyuşturucu madde İstanbul'da kullanılıyor

- HÜRRİYET -

Kat mülkiyeti

- DÜNYA -

dürlerini tetkik ettiğimiz zaman görürüz ki, bunlar daima pısrık kimselerdir. Ama bizim nahiye müdürümüz, Firavunlar zamanından beri insanlık âleminin mazhar olamadığı bir feyiz, nur ve bereket sembolü halinde aramızda bulunmaktadır. Fatih Sultan Mehmet'leri, Yavuz Sultan Selim'leri, Kanunî Sultan Süleyman'ları yetiştirmiş olan bir millet, elbette, nahiye müdürümüz Kudret Damdelen gibi bir vatan evlâdını da sinesinde yaratacak ve Eğri-post nahiyesine bir ihsan olarak gönderecektir. Kalplerimizde bu kadar büyük ve asıl bir heyecan yaratan nahiye müdürümüzün ayaklarından değil de neresinden öpeceksiniz vatandaşlar?»

Dinleyiciler arasında bir alkış koptu. Köylü vatandaşlar heyecanla ellerini gırpıyorlardı. Nahiye müdürü, tarifsiz bir gurur içinde, başını önüne eğmiş, elindeki sarı tesbihi cuk cuk öttürüyordu. Sağlık memuru, masanın üstündeki bardaktan bir yudum su içtikten sonra, tarihi nutkuna devam etti:

«Çok sevgili sayın hemşerilerim,

Hepinizin yüzünde beliren heyecanı, şu dakikada yüzlerinizden okumak bizlere gurur veriyor. Ama bendenizin heyecanı sizinkin-

den daha da fazladır. Cebbar'ın ardiyesi yıkılacak ve Filiz Baba'nın kabri meydana çıkacak diye, dün akşam heyecanımdan bir dakika bile uyumadığım gibi sabaha doğru da, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ailem benim hıçkırıklarıma duyarak yanıma geldiğinde, milli heyecanımı hemen hissederek, o da benimle birlikte ağlamaya başlamış olup, sabah kahvaltısına kadar çokuk çocuk hep beraber milli gözyaşlarımızı bu aziz topraklar üstüne boşalttık. Sonra da çaylarımızı içtik. Şimdi bile boğazıma tıkanmış olan bir hıçkırık, nahiyesimizin gelecek günlerdeki nurlu istikbalini gözlerimin önüne getiriyor. Kasabamıza, bu kadar büyük ve değerli bir nahiye müdürü gelmiş olmasından duyduğumuz emsalsiz gurur dolayısıyla, hepimizi bir dakika için ihtiram ağlamasına davet ediyorum arkadaşlarım...»

Sağlık memuru sustu. Herkes başını önüne eğmişti. Kimsenin aldırış ettiği yoktu. Sağlık memuru, cebinden mendilini çıkarak yüzüne kapadı ve hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Bir dakikalık ihtiram ağlamasından sonra, konuşmasına devam etti:

«İşte sayın kardeşlerim.

Cebbar'ın ardiyesini yıkmak su-

retiyile Filiz Baba hazretlerinin kabrini meydana çıkaran bu asil nahiye müdürü, işbu hareketiyle, bu memlekette vicdan hürriyeti yoktur diyenlere de susturucu bir cevap vermiş bulunmaktadır. Asil, necip ve kahraman müdürümüze, bu hareketinden dolayı fahri doktorluk, fahri profesörlük, fahri mühendislik, fahri avukatlık, fahri pilotluk, fahri bakkallık, fahri kumandanlık, fahri maresşallık, fahri evliyalık payelerinin hepsini birden vermeyi teklif ediyorum arkadaşlarım... Kabul edenler ellerini kaldırsınlar.»

Kalababğın arasından iki el havaya kalktı. Davetlilerin çoğu, söylenenlerden bir şey anlamamıştı. Sağlık memuru, gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra:

«Kabul edilmiştir, dedi. Şimdi pek sayın ve pek muhterem nahiye müdürümüz ilk şeref kazmasını Cebbar'ın ardiyesine indirecektir arkadaşlarım...»

Sağlık memurunu, kalababğın arasında, epey alkışlayan oldu. O, nahiye müdürünü hürmetle selâmladıktan sonra, sapına kırmızı kordele bağlanmış şeref kazmasını nahiye müdürüne uzattı ve kalababık, Cebbar'ın ardiyesine doğru yürümeye başladı.

Adnan Veli

Tarafılık!

Kahire'de en hoş giden fıkra şudur:

Hapishanenin aynı hücrelerinde üç siyasi mahkûm var. Biri:

— Ben, (gözden düşmüş bir siyaset liderinin adını söyler) tarafılsı olduğum için buraya tıklıldım...

İkincisi! atılır:

— Ne tuhaf. Ben de onun aleyhinde olduğum için...

Bu sefer, hiç sesini çıkarmadan dinleyen üçüncü mahkûma sorarlar:

— Ya siz?.. Siz niçin hapsediliniz?

— O bahsettiğiniz adam benim de ondan!

✱

Meşru mazeret!

Memur, müdürünün yanına girdi:

— Efendim, dedi, maaşımın iki misli daha artırılmasını isterim. Yoksa şirketten ayrılmak zorunda kalacağım...

Müdür hayretle sordu:

— Neden zana istiyorsunuz o kadar? İşiniz mi arttırıldı?

— Hayır efendim, dedi memur. İşimde bir değişiklik yok, ama evlendim!

SAHAFLAR çarşısında elime bir kitap geçti. Taş basması eski bir şey. İçinde, binbir derde deva var. Evirip çevirdim. Böyle yakası açılmadık antikalara bayılırım. Rastgele bir yerini açtım, bakın ne diyor:

«Bir kimse, yere düşmemiş iki defne yaprağı alıp kulakları ardına koyar, ve istediği kadar şarap içse, hiç mest olmaya...»

Hımm... Bu kitapta iş var. Bende de şimdilik iş gücü yok. Bugün Neclâ ile randevumuz var ama, daha saat erken. Kitabı koltuğuma kısırdım. Öbür koltuğuma da bir şişe şarap. İki adet defne yaprağı tedarik eyleyip, şöyle göze batmıyacak kuytu bir köşeye çekildim.

Defne yapraklarını kulaklarımdın ardına yerleştirdim, üst üste birkaç bardak yuvarladım ve başladım tetebbua. Kitabın dedikleri sahiyse, yaşadık. İçinde neler var neler...

«Bir horozun ibiği alınıp cezvede kaynatıla ve suyu içile; ol kimse horoz gibi kuvvetli ola...»

Ööö!.. İstemem, geç. Birkaç bardak daha şarap içtim. İçimi bir gam bürüdü. Dertli dertli içimi çekmişim. Kitaptan bir tavsiye daha:

«Derdli olan kimse, yanına bir kelp yavrusu alıp otursun. Derdi o ile de geçesin.»

Bırak Allahını seversen!

«İğde ağacından bir miskal iğde yaprağı, bir miskal iğde çiçeği alına, başının üzerinde üç defa çevrile ve koynunda hifzedile... Ol kimse aşk ve muhabbete sebep ola ve haceti hoş ola...»

İşte bu güzel! Tatlı hayallere daldım... Kırmızı kalemimi çıkarıp satırların altına çizmek istedim. Ne mümkün, neredeyse elimi cep diye ağzıma sokacağım. Bari ezberliyeyim dedim. Nasıldı o, iğde çiçeği kalbin başından üç defa çevrile... Demek zihnim de cıllı! Mest olmuş değilim. Yalnız içimde, dayak yemiş büyük bir aşkın duyguları var... Yahut da uzun müddet gıdıklandıktan sonra serbest bırakılmış gibiyim. Kafamdan, kafamda aklımın saklandığı köşeye kadar uzanan, oradan da bir karış yukarısına gidip gelen sıcak bir hal.

Etrafım şeffaflaşıyor: Paşabahçe cam fabrikası mamulâtı bir dünyadayım sanki. Saatiye baktım, yirmi yediyi üç geçiriyor. O!.. Vakit gelmiş. Neclâcığım neredeyse gelir. Sevmek ne güzel şeydir. Hem bilir misiniz, aşk, iki güzel arasında rekabet, iki çirkin arasında anlayış, bir güzelle bir çirkin arasında kovalamaca gibidir. Fakat ekseriya vaziyetler karışır... Ve çocuk doğar!

Nerede kaldı bu Neclâ, iyi kızdır, hem de güzel... Bir içim su...

Eldivenleri, minik, ılık ve yumuşaktır. Kazağının göğüsleri dımdık durur. Etekliliğinin beli in-

ce ve kıvraktır... Esansı içimi gıcıklar. Canlı taraflarını anlatmam. Ben kıskancın biriyim!

Kız aynı zamanda kültürlü ve ciddi. Şimdiye kadar, bir milyon karaborsacı ve bir de doçent istedi. O, ikisini de bir kalemde reddetti.

Dün akşam nasıl oldu bilmem, ağzımdan kaçiverdi:

— Benimle evlenir mısın?..

Ne de olsa çocukluk arkadaşız. Beni birdenbire kovmaya günlü razı olmadı. Söz verdi, bu gün gelip konuşacak.

Kalkıp, yan taraftaki camekândan bir de kendime baktım: U-

GÜVERCİNLER

zun boylu, geniş omuzlu, sevimli bir çocuk. Güldüm, o da güldü... Kaşlarımı gattım, o da surat etti. Öyle, karşısında siz küçüldükçe kabaran, siz kabardıkça küçülen cinsten değil. Tam erkek. Aferin dedim kendime!

— Amca, güvercinlere bir tas yem atsana...

Eğilip baktım:

— Ama çocuğum, bu arpalar cücüklenmiş.

Bir avuç arpada bile aşk var... Önümüzdeki meydanlığa doğru serpiverdim. Şimdi ortalığı altüst eden güvercin şamatası arasından caddeyi gözlüyorum. Kol kola, göz göze, gaga gagaya çiftler geçiyor. Tek dolaşanlarda da birbirlerini arar gibi bir hal var. Şu ağaçlar, çiçekler, kuşlar da böyle...

Masmavi bir kâinatta sonsuz bir aşk sarhoşluğu içinde başı dönen bir dünya. Belki yıldızlar bile sevişenlerle dolu... Bu ne muhabbet!.. Neredesin Neclâ?..

— Buradayım.

Aman!.. Ta yanibaşımda. Hem en şıpşak çarpık kravatımı düzelttim, kendime bir çekidüzen vermeye çabaladım. Öh... Öh... Sesim mükemmel.

— Günaydın Neclâcığım, ne zaman geldin?

Tatlı tatlı güldü:

— Ben mi?.. Bir saattir buradayım. Seni seyrediyorum ve işlerinin bitmesini bekliyorum!

Hani karanlık odada sere serpe dolaşırken elektrikler yanarlar... Şaşırdım. Kızın karşısında çırpı-lak kalmışçasına utandım. Bazı şeyler söylemek lâzım. Ne denir? Sahnede, piyesin en firaklı yerinde rolünü unutmuş aktörlere döndüm. Kafama bir çürük yumurta veya ezik domates bekliyorum.

Böyle hallerde, çırpındıkça batarsınız. En iyisi işi olurluna bırakmak. Artık kravatımın çarpıklığı, şapkamın geriye kayıklığı, hiç bir şey umurumda değil.

Bütün samimiyetle:

— Neclâcığım, dedim, ne yapayım, ben bu ağaçları, kuşları ve insanları seviyorum. Ama seni her şeyden çok seviyorum. Vereceğin cevabı bildiğim için kendimi ve her şeyi unutmak, oyalanmak istedim. Bin defa özür dilerim. Allahımsarladık!

Ellerim ceplerimde, başım öndüme eğik, yürüyorum...

— Amca, güvercinlere yem atsana.

— İstemem... Dünyaya darıldım!..

Arkamdan pıtık pıtık bir topuk sesi. Neclâ koluma tutundu ve yüzüme bakıp şeker gibi gülümsedi:

— Seni elimle geçirmişken burada bırakmam sevgilim...

Durakladım:

— Peki ne olacak? Denize mi atacaksın beni?..

— Daha beter canımın içi, seninle evleneceğim!..

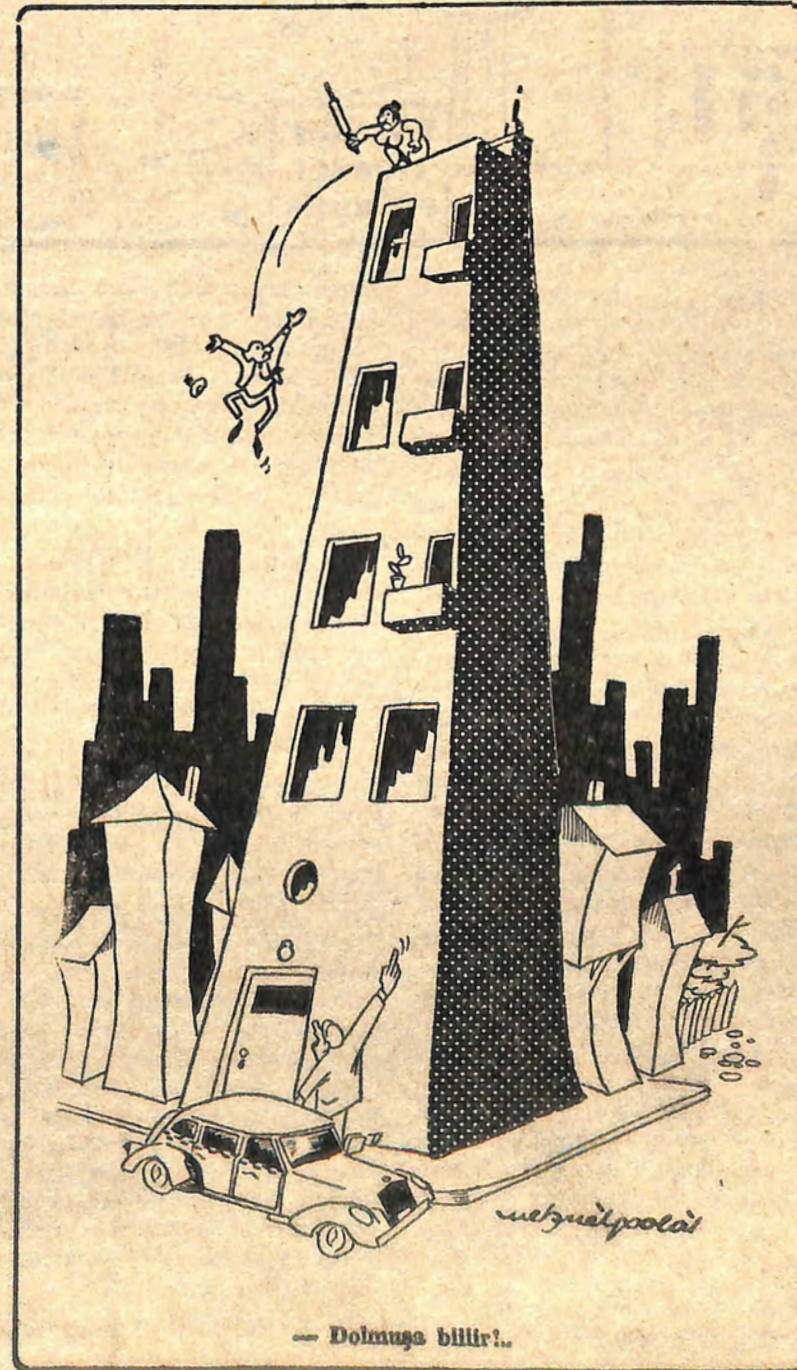
Bakıştık. Bal gibi, tarçın gibi, amber gibi bir tatlılık duydum.

Bir avuç yemi sevinçle havaya serpiverdim.

Sevgilim, kollarını boynuma doladı, gözlerini yumdu ve dudaklarını uzattı.

Bir anda etrafımızı sarıp bizi gözlerden saklayan binbir sevgili güvercin bizi gümüş kanatlarıyla alkışladılar...

BİTİRİM

— Dolmuşa bilir!..

Akbaba Ansiklopedisi

SALYA:

Ağızdan akan su. Çoğu, imrenmekten gelir: Eskiden, güzellere, yahut Balıkpazarında sarraf dükkânlarındaki altınlara bakarken akardı. Şimdi, et, peynir, tavuk lafı edilirken akıyor!

SOKAK:

Nezlelilerin mendili, öksürükçülerin tükürük hokkası, çocukların parkı, snorcuların futbol meydanı, aşıkaların randevu evi, tanıdıkların konuşma yeri, sarhoşların ve eşeklerin helası, hususi otomobillerin garajı, yangına, istismâle uğrıyanların, ev sahibi tarafından kapı dışarı edilenlerin evi... Ve nihayet işi gücü olan nadir kimselerin de yürüyüp geçtikleri yer...

Sokak, dilimizde değersizliğin, bavağılığın, kötülüğün sembolüdür. Kıymetsiz bir şey için «Kaldır at sokağa» deriz. Terhivesiz çocuğun adı «Sokak çocuğu» dur. «Sokak kıza» dilmize girmiş bir tâbirdir.

Şair Enderunî Vâsıf:
Olmâ sokak süpürgesi kadın
kadıncık ol!

diyor.

Sokakta dîşmek iyi sayılmaz. Hattâ politikada bile!..

SİRKE

Üzüm suyu. Şarap olursa insana, sirke olursa kabına zarar verir.

Atalarımız «Keskin sirke, kabına zarar» demişler.

Fıkra:

Biri bal, bir sirke satan iki

bitişik dükkândan, sirkeci sahahtan akşama kadar işler, balcı müşterisizlikten sinek avlarmış.

Bir türlü bu muammanın içinden çıkamıyan balcı, akli başında bir dostuna:

— Ayol, demiş, ben bal satıyorum, o sirke... Ama, onun dükkânı arı kovanından fark-sız, benim halimi ise görüyorsun. Başını çevirip de bakan bile yok!

Akıllı dost cevap vermiş:

— Senin, demiş, elin bal satıyor ama, yüzün sirke satıyor... Bir de ona bak: Elindeki şişeden sirke akarken, ağzından ballar akıyor!

Ticarette, hattâ siyasette hüner budur: Balı sirke gibi değil, sirkeyi bal gibi satmak!

SAMAN:

Tahılların taneleri ayrıldıktan sonra, kalan kuru sapları. Bazı insanlar gibi, çabuk alev alır, çabuk söner. Eskiden «İki gönül bir olunca samanlık seyran olur» muş. Şimdi «İki gönül bir olunca samanlık zindan olur» demek daha doğru!

Sinsi insan için «Saman altından su yürütür» derler.

Yine tecrübeli atalarımız: Pek güvenme dostuna, Saman doldurur postuna! Buyurmuşlardır ki, bakikatın ta kendisidir.

SARDALYE:

Tramvay ve otobüs yolcuları!

— Ayol, sen bu kadar ufaklıkla bir banka açabilirsin!..

Arasıra...

Hasta, dişçiye sordu:

— Siz hakikaten acısız diş çekiyor musunuz?

Dişçi, sâfiyetle cevap verdi:

— Her zaman değil... Meselâ geçenlerde bileğim incindi, hâlâ acıyor.

İhtar

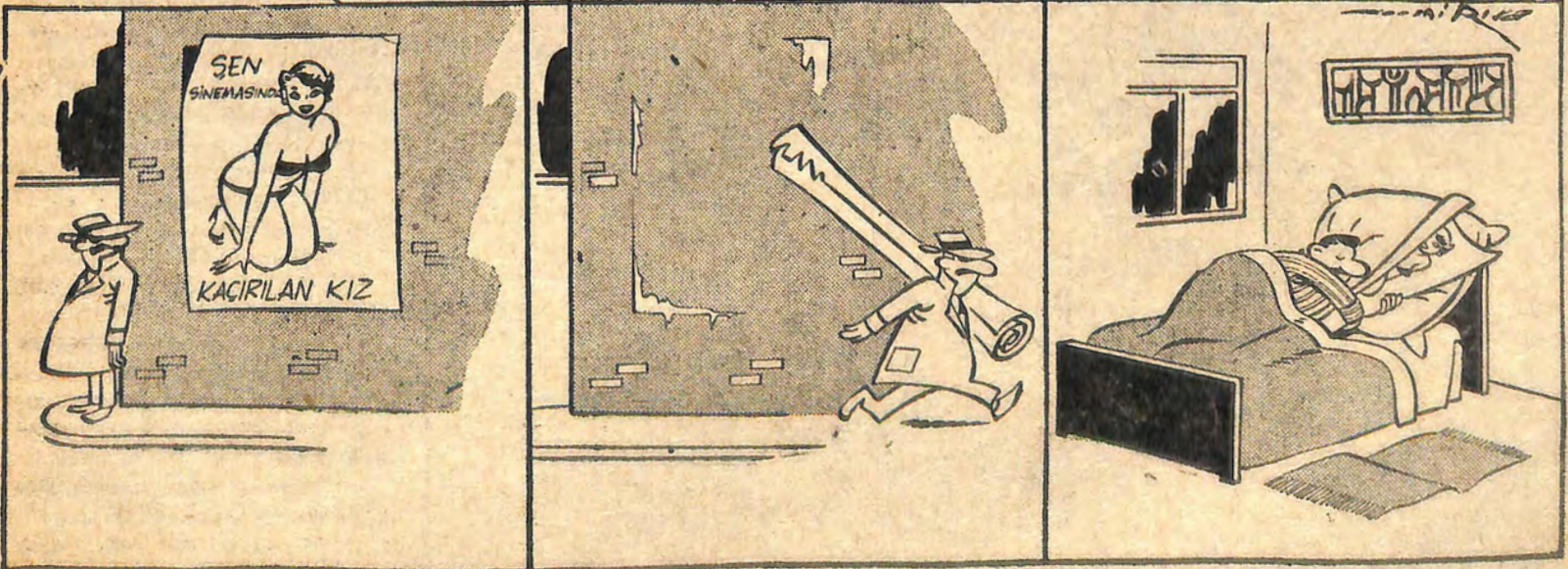
Dişçi, durmadan konuşan gevezeye müşterisine:

— Lütfen, dedi, ağzınızı açın ve çenenizi kapayın!..

Kazazedeler!

Tiyatroda, yeni sahneye konan eser berbat bir şeydi. İlk gece temsilinde seyirciler, birinci perdenin sonuna kadar zor sabrettiler ve perde kapanır kapanmaz herkes gitmek üzere ayağa kalktı. Bu kargaşalık arasında, en ön sırada oturan meşhur tiyatro münekkitlerinden biri koltuğunun üzerinde ayağa kalktı ve kalabalığa seslendi:

— Durun! Önce çocuklar ve kadınlar!..

Bir artist kaçırıldı!..

RESİM SERGİSİNDE

HEM de kimin, bir bilseniz!.. Ressam olsaydı neyse!.. Her iki haftada bir, birkaç sergi açıyorlar, millet de eğleniyor, oyalanıyor der, aldırmazdık... Ama sergiyi açan bir tenkitçi... Hepinizin siyasete, belediye işlerine karnınız tok oldu unu, daha doğrusu bu gibi şeylere gülecek haliniz kalmadığını bildiğim için, bu sefer de bir sanat olayı göreyim, sizlere anlatayım dedim.

Bâri görebildim mi? Ne gezer! Gerçi Şehir Galerisi'ne gittim. Ama, aksiliğe bakın, açılış günüymüş... Resim yapan, hele bunları sergilemeye cesaret eden bir resim tenkitçisi ilk defa bizde görüldüğünden bütün meraklılar dolmuş... Az daha salona giriyordum. Kavun karpuz sergisi bile, mevsiminde böyle olmaz... Bu ne sanat aşkı diyeceksiniz, değil mi? Önce ben de öyle dedim. Sonra: «Acaba sevgili Başvekillimiz burada da, herkes onu görmeğe mi koşmuş?» diye ümitlen-

dim. Hayır, hayır... Herkes, bil-hassa hanımlar, sadece birbirlerini gözetlemeğe gelmişlerdi: Ne giymiş, ne sürmüş dâvası... Mülga (yani lâğvedilmiş) dedikodu sütunlarına yazı yazsaydın, hemen: «Lerzan Bengisu'nun zarif astragan mantosu...» diye başlardım. Naci Bengisu'nun ressam eşi zarafetsiz giyinir mi hiç? Sonra «güzel gözlü resim amatörü Jale» den de bahsedirdim. «Bir numara! Galatasaraylı Fahriye Yen» in, tatlı sohbet bahsinde eşini, dostunu nasıl yendiğini anlatırdım. Yazık ki, dedikodu yapamıyoruz artık...

Bunları yapamayınca, başka bir şey yapmağa karar verdim: Ressamı, pardon, tenkitçiyi sorguya çekmek... Nasıl olsa herkes kokteyl derdine düşmüş. Bizi kim görecektir? derken ressamın kendisi gördü beni:

— Buyurun... dedi.

— Utanıyorum... dedim.

— Neden? Burası sergi...

— Ona şüphe yok, ama ne sergisi? Güzel hanımlar sergisi mi? Kıyafet mi? Yüksek sosyetenin

mücevherat sergisi mi? Kestiremedim bir türlü. İyisi mi, gelin de sizinle şu kenarda birkaç lâf edelim...

— Hayhay... Kiminle teşerrüf ediyorum?

— Görünmeyen Adam... Akba-ba'dan...

— Haaa... Demek siz mizah yazarısınız?

— Öyle sanıyorum ama, pek emin değilim...

— Şey... Yoksa sergimi bir mizah konusu mu sanıyorsunuz?

— Estağfurullah... Resim tenkitleri yapan bir kimsenin resim yapması biraz tuhaftır da...

— Bence bunda tuhaflık yok. Yemeğin iyisinden anlayan ne insanlar vardır, değme ahçıdan iyi yemek pişirirler: Meselâ meşhur ahçı Salâhaddin gibi...

— Peki, nereden aklınıza esti böyle resim yapmak?

— Esmedi. Düşüne düşünce bunun lüzumuna inandım. Bakın, ben yıllardanberi resim tenkitleri yazıyorum. İğriye iğri, doğruya doğru diye diye ne kadar ressam arkadaş varsa hepsiyle aram açıldı.

Nasıl, tiyatro tenkitleri yazar-ken Tunç Yalman aktörlüğe heveslenerek vaktiyle canlarına okuduğu artistlere şimdi kendisini çekistirmek fırsatı hazırladıysa ben de öyle yapayım dedim. Vaktiyle sergileri hakkında yazı yazdıklarım, şimdi benim yaptığım resimlere bakıp rahat rahat içlerini boşaltacaklar...

— Doğrusu pek asil bir gaye... Ama ziyaretçiler o kadar fazla ki, resimlerinizi görüp neşelenemedim. Bâri size sorayım: Resim sanatında hangi tarafı tutuyorsunuz?

— Feneri...

— O ne demek?

— Yani sanatta ressamların yolunu aydınlatacak ışığı...

— Allah Allah... Neymiş bu ışık?

— Renk...

— Ne rengi?

— Fazla soruyorsunuz!.. Burası birinci şube değil...

— Peki, peki... Nasıl resim yaparsınız? Size neler ilham verir?

— Ben ilhama inanmam. Ama bir eseri yaratırken şüphesiz onun para edip etmeyeceğini düşünürüm...

— Şu halde sanatta gayeniz?

— Karaca...

— Lebbevk?

— Yani Muammer Karaca gibi, diyorum. Kazanmak...

— Resimle mi?

— Elbette ya... Bu zamanda kim iyi boyuyorsa o kazanıyor...

Haa, şimdi anladım: Bir zamanlar hikâveler yazan, karikatürler yapan, daha sonra marş besteleyip roman terefine eden, piyes ve resim tenkitleri yazarak kongrelere katılan bu... bu... (eyvah, onu vasıflandıracak kelime bulamıyordum)... Bu zat, herhalde eney yorulmuş olacaktı. Zavallı, zaten böyle bir akıbete uğramasa, saçmalar mıydı? Usuletle kendisine tesekkür ettim. Ben, Galerî'nin merdivenlerinden inerken, o hâlâ «sanat, boya, renk, para» diye söyleniyordu.

Görünmeyen Adam

✱

Fark!

İki ahbap, hem demleniyorlar, hem dertleşiyorlardı. Biri ötekînin omuzuna vurdu:

— Ama, dedi, öyle biri yirmi beş, öbürü yirmi iki yaşında iki kıızı olmak hoş şey doğrusu. Her an evde, etrafımızdadırlar...

Öteki omuzunu doğrularak mukabele etti:

— Yooo... Daha ikisi de evli değil ki... Eve uğramazlar bile...

— Korkak, mlskin, stünepe... Bir de muhalifim diye caka satarı!.. Kaldır elini de göreyim!..

TELEFONLA RANİDEVİ

GECE yarısı olmuştu. Sabri Eyüp, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Telefon çaldı. Bir daha çaldı. Sabri Eyüp gözlerini açtı. Elektrik düğmesini çevirirken kendi kendine söylüyordu:

— Hayırdır inşallah, bu saatte kim arıyor beni?

Telefon ahizesini aldı:

Alo... Buyurun...

— Sebati Bey orada mı?

— Hayır, yanlış...

Sabri Eyüp telefonu kapadı. Yatağına girerken, o sırada uyanan karısı sordu:

— Kimmiş?

— Sersemin biri, numarayı şaşırmış...

Sabri Eyüp, elektriği söndürüp yatağına girdi.

Saat ikiydi. Herkes derin bir uykuya dalmıştı. Tekrar, karanlığın içinde büyüyen seslerle telefon çaldı. Sabri Eyüp uyuyordu. Bir daha çaldı. Sabri Eyüp başını yorganın altından çıkardı. Telefon zili hâlâ çalıyordu. Gerine gerine yatağından kalktı, telefona yapıştı:

— Alo, kimi istiyorsunuz?

Aynı ses cevap verdi:

— Sebati Bey orada mı?

— Yok dedik ya, sersem herif!

Sabri Eyüp, telefonu hiddetle kapadı ve söylene söylene yatağına girdi. Sağa, sola döndü, bir türlü uyuyamıyordu.

Saat dört olmuştu. Sabri Eyüp-ten başka, bütün ev halkı, hattâ bütün mahalle sâkinleri derin bir uykuda idiler.

Gene telefon çalmaya başladı. Sabri Eyüp kendi kendine:

— Artık fazla oluyor. Bu sefer açmıyacağım, cevap vermiyeceğim kerataya!

Diye söylendi ve telefon sesini duymamak için başını yastığın altına soktu. Fakat telefon o kadar hızlı, o kadar inatla çalıyordu ki, duymamak kabil değildi.

Sabri tükenen Sabri Eyüp, yatağından fırladı. Sıralıyaacağı küfürleri tekrarlıya, tekrarlıya telefonun ahizesini aldı:

— Alo...

— Sebati Bey orada mı?..

— Hayır, cehenneme gitti...

Sabri Eyüp, hazırladığı küfür listesini okumaya vakit kalmadan muhatabı telefonu kapamıştı. Fakat Sabri Eyüp, o sırada yattığı yerden «Kimi istiyorlar?» diyen karısına bu küfürlerden birkaçını savurmak suretiyle sinirlerini yatıstırmıştı.

Saat altıya gelmişti.

Telefonun sesi bir kilise çanı gibi ortalığı çınlatmaya başladı.

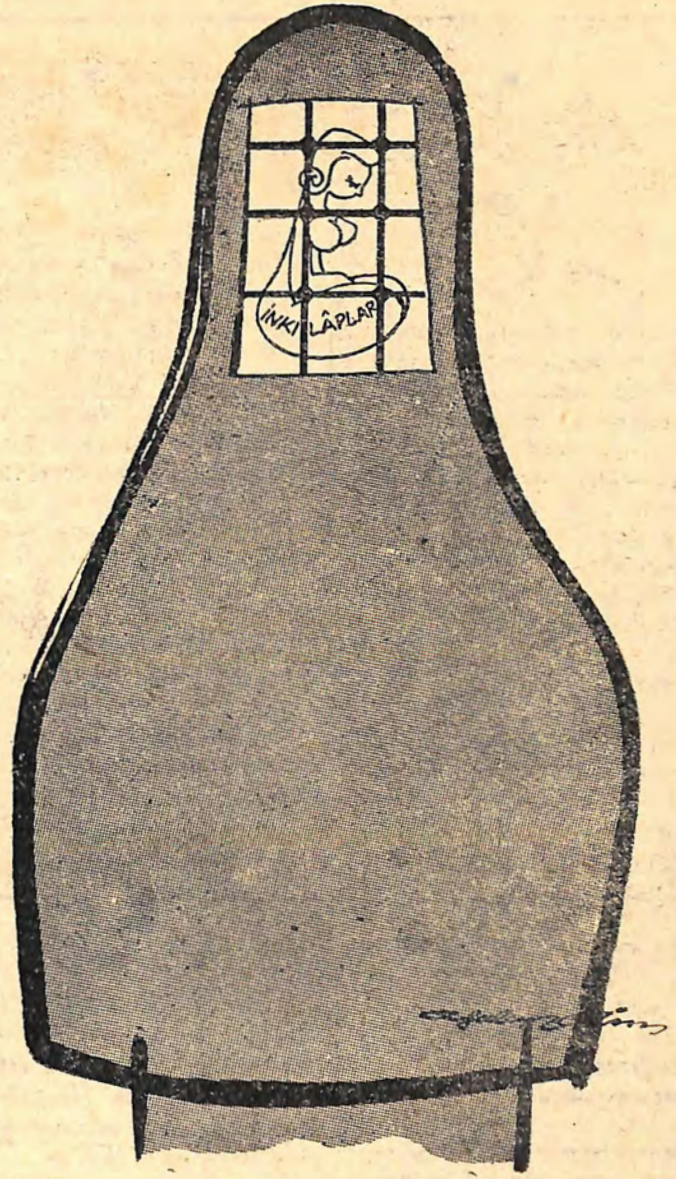
Sabri Eyüp, yorgana bir tekme atarak telefona koştu. Bu sefer en yakası açılmadık küfürlerle o münasebetsiz herifi haşlamaya niyetlenmişti. Sağ eli ahizeyi tutarken, sol eli de birisinin suratına yumruk indirecekmiş gibi sıkılmıştı.

— Alo...

Telefondaki ses değişmişti:

— Ben Sebati... Beni arayan oldu mu hiç?..

Selâmi M. YURDATAP

Peçeli kadın!..

Nasihat!

— Günde kaç sigara içiyorsun dostum?

— Hemen hemen iki paket...

— Nee... Bu sana kaç mal oluyor?

— Günde iki liraya...

— Günde iki lira ha! Pekiy ne zamandan beri sigara içiyorsun?..

— Otuz senedir.

— Günde iki liradan otuz senedir ne kadar çok para vermişsin!

— Evet, öyle...

— Halbuki sigara içmeseydin bu para ile bak şu karşıdaki pembe villa gibi bir malikâne satın alabilirdin.

— Sen sigara içer misin?

— Havır, asla...

— Böyle bir köşkün var mı?

— Yok.

— Öyleyse sana kendimi tavsiyem azizim: Ben, o pembe villanın sahibi Selim Süleymanoğluym.

✱

Hava nasıl?

Hastaydı, kendini yoklamaya gelen dostuna sordu:

— Bugün hava nasıl?

— Vallahi azizim! O kadar bulutlu ki nasıl olduğunu göremiyorum.

Piyesin sonu!

— Bu piyesin sonu tı lı mı bittiyordu? Hatırlamıyorum...

— Elbette. Piyes sona erince herkes memnun olmuştu...

— Açık göz senli! Gir bakayım kuyruğa!

— Fadime, bak İstanbul'daya!..

Sanat merakı!

Heykeltıraş Zerrin, Ankara'da sergi açmıştı. Vekiller, mebuslar, hulusa Ankara'nın kalburüstü ekâbiri açılışa geldi. Dıı arada bir kaç Adanalı tüccar da vardı. Bunlardan biri, yere eğilmiş, tabii boya yakın bir insan heykeli önünde durdu:

— Aha bu çağa? diye sordu. Zerrin, gayet mahcup:
— Bin lira beyefendi!.. dedi.
— Bana on dene yapan mı?
Sanatkâr şaşırdı:
— Aynı figürden on tane ne yapacağımız beyefendi?
— Bahçeye, meydana dıkece-

ğim çepeçevre, diye izah etti büyük zengini. Bizim çocuklar birbirbir oynamasını pek severler de, güzel havalarda...

İsabet olmuş mu?

Moskovada son günlerde çok sevilen bir fıkra:
Hapishanede iki mahkûm karşılaşıyorlar. Biri soruyor:
— Vay, sen de mi buradasın?
Neden attılar içeri?
— Bulganin'i öldürmek istediğim için... Ya seni?
— Onu öldürmediğim için!..

Az konuşmuş!

Adı lâzım değil, profesörlerimizden biri o günkü konferansında da tam üç buçuk saat konuşmuş ve dinleyenlerde sabır bırakmamıştı, lâflarını bitirirken:

— Affedersiniz, dedi. Galiba biraz uzun konuştum. Fakat yanıma saat almayı unutmuşum da...

Dinleyicilerden biri dayanamadı:

— Evet ama, dedi, saate lüzum yok; zira arkanızda bir takvim asılı, ona bakabilirdiniz!..

✱

Olmadı işte...

Karısından boşanmak niyetinde değildi. Ama, kadın onu boşamak niyetindeydi. Mahkemede, şikâyetlerini, geçimsizlik sebeplerini söyledi. Hâkim:

— Bana bakın hanım, dedi, öyle, salondaki eşyayı boşaltıp ray döşiyerek oyuncak tren işletiyor diye bir adamdan boşanılmaz. Bilâkis bu, onun ne iyi bir baba olduğunu gösterir...

Kadın itiraz etti:

— Doğru söylüyorsunuz hâkim bey, ama bizim çocuğumuz yok ki!..

✱

Sebebi var!

Dişçi, nazık bir reverans yaparak:

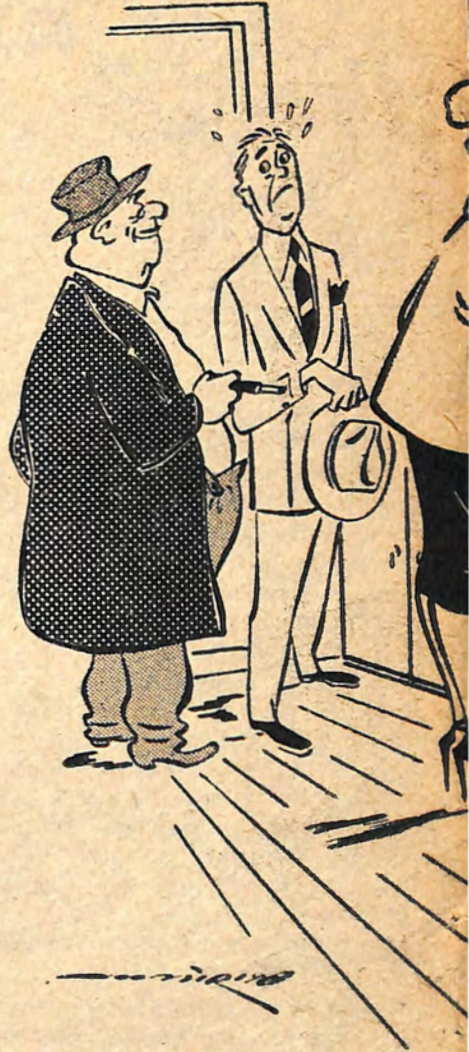
— Hanımefendi, dedi, oğlunuzun dişinin çekilme ücreti elli liradır.

Kadın afalladı:

— Nasıl olur canım? Minnacık bir çocuğun süt dişi.. Dokunmanızla elinizde kaldı. Bu kadar para istenir mi yani?!

Dişçi gülümsedi:

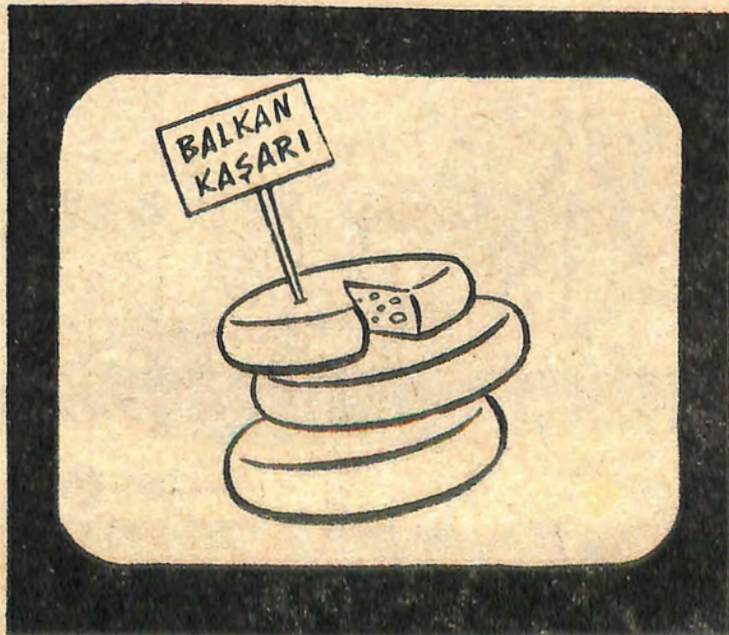
— Evet ama hanımefendi, oğlunuz bu sırada o kadar fazla bağırdı ki, sıra bekleyen bütün müşterilerim kaçtı!..

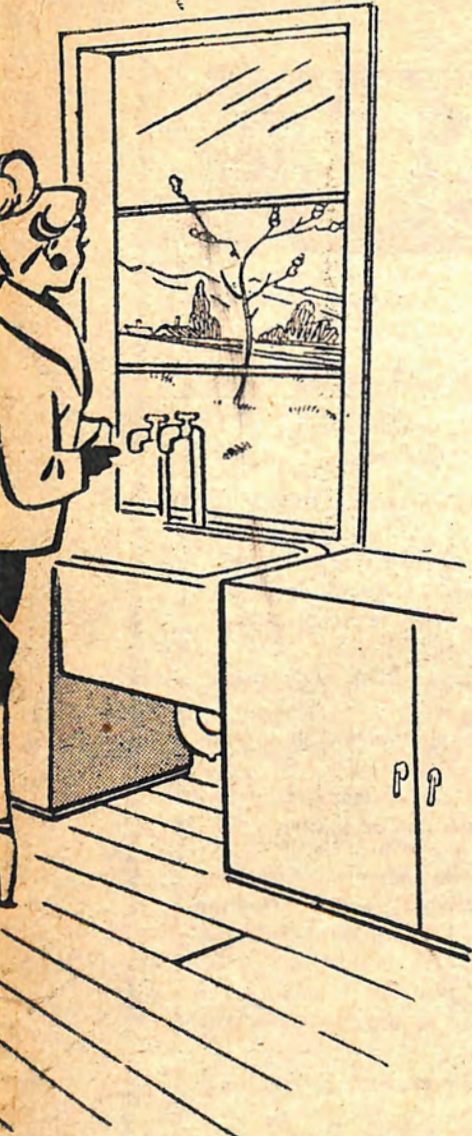
— Bak kocacığım, çalışırken bu şahane

KOCAMA

- ★ İhtiyar her şeye inanır, ort genç her şeyi bilir.
- ★ Erkekler, kadınların hoşundılar, erkeklerin hoşuna.
- ★ Evlenmek isteyen bir erkek bir şey bilmemeli.

Ramazân eğlenceleri

Sorgu!

Avni İnsel'e, hiç de hoşlanmadığı biri misafir gelmişti. Herif öyle müz'ic, öyle meraklı, öyle can sıkıcı bir tipti ki... Münasebetli münasebetsiz sualler sormakta eşi yoktu sanki. Ne karısının kürkünü nereden aldığı kaldı sormadık, ne de karacığının iyi işleyip işlemediği... Bir aralık:

— Sizin biraderi çok merak ediyorum, dedi misafir; bir gün ziyaretine gideceğim!

Avni, can havliyle atıldı:

— A, o İstanbul'da değil ki... Ankara'da...

— Ya... Peki ne yapıyor orada?

Avni İnsel, saatine baktı:

— Şu saatte, dedi, herhalde başını dinliyordur!..

#

Ah ne iyi..

Müzeyi geziyorlardı. Eski bir tablonun karşısında durdular. Bu iki kadından daha yaşlı olanı, resimde, bir takım adamların yarı çıplak kadınları nasıl kaçırdıklarını arkadaşına gösterdi:

— Ne yazıyor altında? diye sordu.

— Kız kaçırma... Eski bir eser.

O zaman, beriki içini çekti:

— Kimbilir o devirlerde yaşamak ne zevkliymiş!..

#

Zarar ve ziyan...

Bu zamanda çocuk yetiştirmek ne kadar zor. Geçen gün, Aliyo Bilen, bir ahabına kızı Tüvânâ'nın masraflarından şikâyet ediyordu:

— Şekerim, hele o piyano çalması yok mu... Bize o kadar tuzluya mal oluyor ki...

«Şeker!», iyi niyetle sordu:

— Konu komşu zarar ziyan mı dâva ediyor?

YAZISIZ!..

Onsuz da olurmuş...

Kemiksiz Mustafa, gece işçilerinin, soyguncularının en azıhlılarından. Karda yürüyüp izini belli etmezdi. Bir gece yine Beyoğlu'nun arka sokaklarından birine sapnuştı ki, ileriden koşu koşu bir adam geldi:

— Yetişin, dedi, şurada iki kişi adamın birini soyuyorlar...

Kemiksiz Mustafa sordu:

— Herifin kendini koruyacak silâhı filân yok mu?

— Yok ya... Sıska, çelimsiz bir adamcağız.

— Öyleyse, dedi Kemiksiz, iki kişi onun hesabını nasıl olsa gö-

rür. Benim karışmama hiç lüzum yok!..

#

Temiz hava

Moskova'da bir yabancı diplomatla bir Rus gazetecisi konuşuyor:

— Oooh... Ne temiz, ne saf hava!..

— Evet, geceleri tyledir!

— Neden?

Rus gazeteci, yabancı diplomatın kulağına fısıldadı:

— Kremlin'dekiler uyurken pencerelerini kapatırlar da!..

N LAFLAR

yaşlı her şeyden şüphe eder,

giden şeyler söylerler. Karıdan şeyler yaparlar.

ya her şeyi bilmeli, veya hiç

en: Hayâl perdesi!

kokteyl

İstanbulun Havagazi derdi gittikçe artıyor.. (Gazetelerden)

Nasreddin

Nasreddin Hoca'nın yemek pişirme hikâyesi..

Eli sakalında kalmış...

Hani vebâlini almış olmuycayım, ben de elin yalancısıyım; sözde, Hoca'nın karısı, daha üç ay demeden, ebe istemiş. Doğrusu Hoca şaşırmış, bir yaşına daha girmiş: «Yahu, bizim bildiğimiz, kadın dediğin dokuz ayda doğurur, ayın, günün dolmadan nasıl olur bu?» deyip de karısının yüzüne bakınca, hatun hiddetlenip kocasının üstüne yürümüş:

«Ne demek dokuz ay;

bir hesap, kitap etsene! Ben sana varalı ne oldu, üç ay değil mi? Ya sen beni alalı? O da üç ay; etti mi altı ay! De ki üç ay da çocuğu karnımda taşıdım; işte oldu dokuz ay!» deyince, Hoca'nın eli sakalında kalmış:

«Hakkın var karıcığım, demiş; bu ince hesaplar benim aklıma gelmemişti!»

Eflâatun Cem Güney

Yemin!

Mansıb erbâbı yemininde sebât cylemiyor, Böyle hâinlere bilmem ki daha nettirelim? Rüşvet itâsını men'etmeğe me'mûrüne Bari efrâd-ı ahâliye yemin ettirelim.

ESREF

Bir İstanbullunun yemek pişirme hikâyesi..

(Turhan Selçuk — Milliyet)

Bir şey yok!

Saiaamon, Bakteriyo-logdan aldığı idrar tahli raporuna bir göz attıktan sonra:

— Demek şeker yok..

— Hayır.

— Albümin?

— Onu da bulamadık.

— Hiç bir şey yok mu?..

— Hayır, hiç bir şey yok!..

— Şuradan telefon etmeme müsaade eder misiniz?

— Buyurun...

— Alo... Rebeka, müjde, ne benda, ne senda, ne Davitte, ne Rozada, ne Bohorda, ne de Mişonda şeker, albumin var... İç bir şey yok... Çabuk yemeyi hazırla veliyorum!

Aşk dedikoduları

Hava Albayı bir müddet hava aldıktan sonra:

Hevây-ı aşk eser serde, Efendim nerde ben nerde!

Diyerek tekrar Londra'ya döndü. Gönül fer-man dinlemez ki..

Sonra unutmamalı ki «Oğlan dayıya, kız hala-ya çeker» derler. Prenses Margaret de Edvar amcaya çekmiş, «Varsa Albay, yoksa Albay!» diyor.

Bu meselede Anne Kraliçe büyük bir olgunluk göstermiş:

— Nur topu gibi evlâdını verem edip topraklara veremem.

Demiş ve Albayı çaya davet etmiş. Hep birlikte oturmuşlar, tatlı tatlı sohbet etmişler.

Aşk hakkında iki anekdot okudum, yazıyorum.

Bir zevce karısını çıldırmasıya seviyor. Kadının bir aşığı var. Zevce bunu biliyor, fakat karısının bununla mesut olduğunu da bildiği için sesini çıkarmıyor. Fakat bir gün aşıkın, kadını çok bedbaht ettiğini görüyor ve adamı öldürüyor.

Karısına:

— Öldürdüm, diyor, çünkü seni badbaht ediyordu.

Diğeri şudur:

Bir kadının deli gibi sevdiği bir aşık vardır. Kadın terk edilmek korkusu ile titrer, onu bırakıp gideceği endişesi ile daimi bir azap içindedir. Bir gün köşkünün bahçesinde düşünürken hizmetçi koşarak gelir.

— Madam, der, mösyö...

Kadın heyecanla sora :

— Ne var? Gitti mi?

— Hayır madam, kendini balkondan attı, intihar etti.

Kadın derin bir nefes alır.

— Oh!

ULUNAY
«Milliyet»

Alamadıklarımız!..

Milletlerin Güldükleri

Merak etmeyin

Antikacı, yanına yeni aldığı
cırağına:
— Aman oğlum, dedi, dikkat
et, kurma, zira bu vazo tam
2000 seneliktir.

Çocuk, başını salladı:
— Hiç merak etmeyin efendim. Yeni bir vazo imiş gibi
itina ederim.

(İspanyol)

İş bilir çapkın!..
(Fransız)

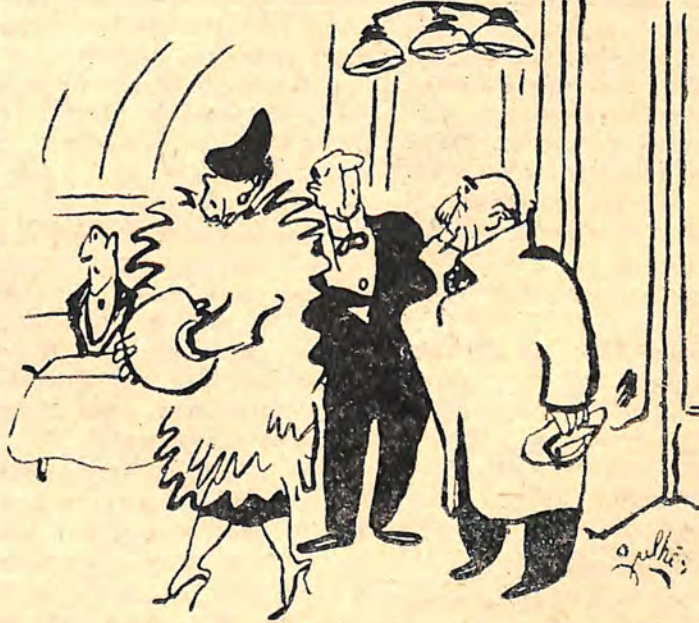
Tavsiye!

Helen, arkadaşına akıl danışıyordu:

— Hazel, kendime hangi
cins bir koca bulmamı tavsiye
edersin?

Evlü bir kadın olan Hazel,
bıkkınlıkla başını salladı:

— Allahşakına bir adam bul
al da, kocaları rahat bırak!
(Alman)

— Bayan sizinle beraber mi?..
— Evet... Tam yirmi seneden beri!..

(Avusturya)

Karınca!

WALTER Carrol'u on yıl
ağır hapse mahkûm et-
mişlerdi. Hapse girdiği-
nin ilk senesinde bir gün, hü-
resinde bir karınca gördü...
Bu, bayağı bildiğiniz karınca-
lardan hiriydi. Fakat Walter'e
âdeta bir can yoldaşı imiş gi-
bi geldi. Hayvanı tutup bir
kibrit kutusu içine koydu. Bu
karıncayı terbiye edip hünerler
öğretmeğe karar verdi... Kim-
bilir, belki hapisten çıktığı va-
kit bu marifetli karınca saye-
sinde milyoner olurdu. Büyük
bir sabırla çalıştı, uğraştı...
Neticede karıncaya perende at-
masını, Lâtince ve Grek lisanı
konuşmasını, bir de Aynştayn
nazariyesinin isbatını öğretti.

On seneyi tamamlayıp ha-
pisten çıkınca, karıncası kutu-
da, yola çıktı ve şehrin en
kalabalık ve büyük meyhanesi-

ne geldi. Tezgâha yaklaştı. Et-
raf hayli kalabalıktı. Karınca-
sının marifetlerini gösterme-
nin tam zamanı idi. Hemen ku-
tuyu açtı. Karıncayı çıkarıp
tezgâhın üzerine koydu ve:

— Hey, buraya bakın, diye
bağırdı.

Bu lâfına ilk kulak veren,
kendisine en yakın ola ve raf-
takli şişeleri düzelten barmen
oldu. Adam, tezgâha yaklaştı
ve Walter'in işaret ettiği ka-
rıncayı görünce, elinin tersiye-
le hayvana bir darbe indirdi,
sonra ölü karıncayı bir fiske
ile fırlattı ve müşterisine dö-
nü;

— Sorry Sir! dedi, bu pis
hayvanlar da nereden dadan-
dılar bilmem... Bugün öldür-
düğüm üçüncü karınca bu...

(Amerikan)

— Baba, sen kardeşimi taşı,
ben şişeyi tutayım...
— Olmaz, sen şişeyi düşürür-
sun!..

(İtalyan)

Diogenes New-York'ta!

Diogenes elinde fenerle New-
York şehrinde faziletli bir a-
dam arıyordu. Yolda rastladığı
bir New-York'lu gülerек ses-
lendi:

— Merhaba Diogenes; işler
nasıl gidiyor?

Diogenes cevap verdi:

— Hiç fena değil! Baksana
fenerim hâlâ elinde...

(Amerikan)

— Efendimiz, müjde... Bir ço-
cugumuz olmuş!..

(Alman)

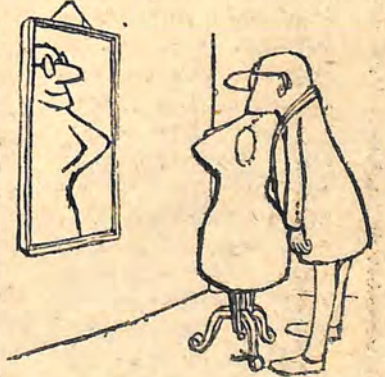
Bulunmaz saat

Bir İngiliz, New-York'lu bir
dostuna saatin n meziyetlerin-
den uzun uzun bahsediyordu.
New-York'lunun bir ara fena
halde canı sıkıldı ve:

— Aman canım, dedi, bu bir
şey mi? Benim bir saatim var-
dı, bir sene önce Hudson nehri-
ne düşürdüm de hâlâ hiç bir
şey olmadı.

— Saate mi?

— Hayır Hudson nehrine..
(İngiliz)

YAZISIZ!..

(Fransız)

Çocuktan al haberi...

Otobüs biletcisi, bilet keser-
ken, çocuklu kadına sordu:

— Sinyora, çocuk kaç ya-
şında?

— Dört yaşında...

Biletçi bir bilet kesti ve pa-
ramın üstünü saymağa başladı.
Bu sırada, o zamana kadar o-
laya seyirci kalan küçük ço-
cuk, biletciyi biraz daha aydın-
latmak istedi:

— Biletçi! diye seslendi, an-
nem de otuz beş yaşında!

(İtalyan)

— Köcan kıymetini bilsin kızım... Sen, İran Şahını bile mes'ut edecek bir kadınsın!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

(İtalyan)

ZİRAAT GAZETESİ

MARK TWAIN

★ Amerikan Mizahından ★

BİR ziraat gazetesi başyazarlığını kabul ederken tereddüt etmiyor değildim. Tıpkı bir gemi kumandasını ele alacak bir kara subayı gibi. Ama ne yapayım ki, o gün için hayatımı kazanmak zorunda idim. Gazetesinin asıl başyazarı tatilini geçirmeğe gidiyordu. Teklif ettiği şartları kabul ederek yerini aldım. Yeniden işe başlamış olmanın verdiği zevk hudutsuzdu. Derhal işe koyuldum ve bütün haftayı heyecan içinde geçirdim. Nihayet gazete baskıya gitti. Bütün gün yazılarım dikkati çeker ümidi ile bekledim durdum. Akşam üzeri, idarehaneden çıkarken, bir kaç kişinin yolda bana dikkatli dikkatli baktıklarını gördüm. İçlerinden biri beni göstererek «İşte bu!» dedi. Tabii çok memnun olmuştum. Ertesi gün aynı şekilde, yolda beni alâka ve dikkatle süzen bir grup insana daha rastladım. Ben yaklaşıncı birbirlerinden avrıldılar. yalnız bir tanesi «gözlerine baksana» dedi. Ben duymamazlıktan geldim ama müthiş sevinmiştim! Derhal teyzeme bir mektup yazarak başarıyı kendisine bildireyim dedim ve bir kaç basamak-tan ibaret olan merdivenleri bir solukta çıktım. Odadan neşeli neşeli konuşmalar geliyordu. Kapıyı araladım. İki köylü delikanlı beni görünce sustular, hemen suratları asıldı ve cama filân aldırış

etmeden pencereden fırlayıp gittiler. Şaşırmıştım.

Aradan yarım saat geçti geçmedi, yaşlıca sakallı bir adam, içeri girdi, sevimli fakat asık bir yüzü vardı. Kendisine oturmasını söyledim. Şapkasını yere koydu. Cebinden kırmızı bir mendil ve bizim gazetenin bir nüshasını çıkardı. Gazeteyi kucağına koydu, mendili ile gözlüklerini temizlemeğe başladı.

— Yeni başyazar siz misiniz?

— Evet.

— Şimdiye kadar hiç ziraat gazetesi çıkardınız mı?

— Hayır ilk teşebbüsüm bu.

— Tahmin etmiştim. Bundan önce ziraat sahasında hiç pratik tecrübeniz oldu mu?

— Hayır.

— Tahmin etmiştim...

Gözlüklerini takarak, gazeteyi katladı ve bana uzattı:

— Şunu okuyun bakalım, dedi, o zaman neden tahminimde yanıldığımı anlarsınız.

Bana baş yazıyı gösteriyordu.

— Okuyun, dedi, bakalım bunu siz mi yazdınız?

«Şalgamları hiç koparmamak lazımdır. Bu onların berelenmesine sebep olur. En iyisi, bir çocuğu ağaca çıkarıp iyice silkeleyektir».

— Nasıl buldunuz? Bunu herhalde siz yazdınız değil mi?

— Gayet güzel. Hiç olmazsa ne demek istediği anlaşılıyor. Hiç

şüphe yok ki, her sene milyonlarca kilo şalgam sırf iyice olmıdan koparılmak yüzünden çürüyüp gitmektedir. Halbuki bir çocuk ağaca çıkıp iyice silkeleyese...

— Gilt de büyük ananı silkeleye, koca budala, şalgam ağaçta yetiştirmez ki.

— Canım ben de ağaç kelimesini lâfın gelişi diye kullandım. Tabii asma demek istiyordum.

Bunun üzerine ihtiyar elindeki gazeteyi param parça ederek yere attı, üstünde tepindi durdu... Bastonu ile öteberi kırdı. Benim bir inek, bir eşek, bir öküz olduğumu söyledikten sonra, kapıyı hızla çarparak çıkıp gitti.

Herhalde canı bir şeye sıkılmış olacaktı, ama sebebini bilmediğim için kendisine yardım edemedim. Biraz sonra, sıksa, saçları yağlı, tıraşı uzamış biri içeriye girdi. Parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı, vücudunu ve başını öne doğru uzatarak etrafı şöyle bir dinledi. Hiç ses sada yoktu. Kapıyı yavaşça kitledi. Yüzümü dikkatle süzdü, cebinden bizim gazeteyi çıkararak uzattı:

— Bunu siz yazdınız değil mi? Onu lütfen yüksek sesle okuyun, çabuk rica ederim, dedi, beni bu yükten kurtarmanız lâzım, çünkü çok acı çekiyorum.

Okumağa başladım. Cümleler dudaklarımdan döküldükçe rahatladığını, yüzünün gergin ada-

lelerinin gevgediğini, huzur ve sükunun ıstırapın yerini aldığını görüyordum.

«Guanol güzel bir kuştur. Fakat yetiştirmek için büyük ihtimam ister. Hazirandan önce ve Eylül'den sonra getirilmemelidir. Kışı, kuluçkalarını çıkarabileceği sıcak bir yerde geçirmelidir. Hububata gelince, köylünün mısır koçanlarını Temmuzda değil de Ağustosta dikmeğe başlamaları uygun olur».

Balkabağı, meyvaları bilhassa Kuzeyde oturanlar tarafından çok tutulan bir yemistir. İneklere çilek yerine balkabağı yedirirseniz daha iyi beslenirler. Balkabağı, Kuzeyde de yetişebilen turuncgiller familyasından tek yemistir. Fakat süs fidanı olarak yetiştirilmesi de yavaş yavaş yayılmaktadır».

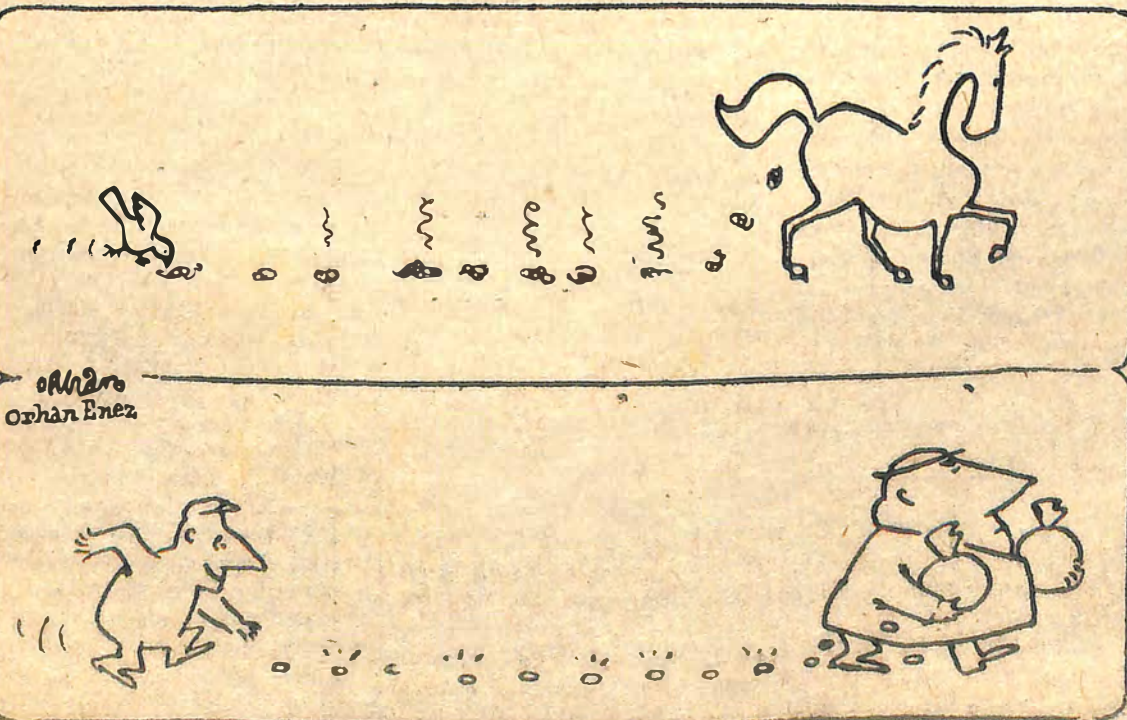
Dinlevicim, heyecanla koştı elimi sıktı:

— Hay Allah sizden razı olsun. Şimdi aklımın başımda olduğunu anladım. Çünkü siz de harfi harfine benim okuduğum gibi okudunuz. Halbuki sabahleyin ilk okuduğum zaman aklımı oynattım sandım. Sonra bir daha, bir daha okudum. Deli oldum dedim. Fırladım, evimi tutuşturdum, adamın birini kovaladım, herif korkusundan soluğu ağacın tepesinde aldı. Az kalsın öldürecektim. Şimdilik hoşça kalın. Üzerimden büyük bir yükün kalkmasına sebep oldunuz. Mademki zihnim zirvalarına dayandı, artık hiç bir şey onu bir daha yerinden oynatamaz.

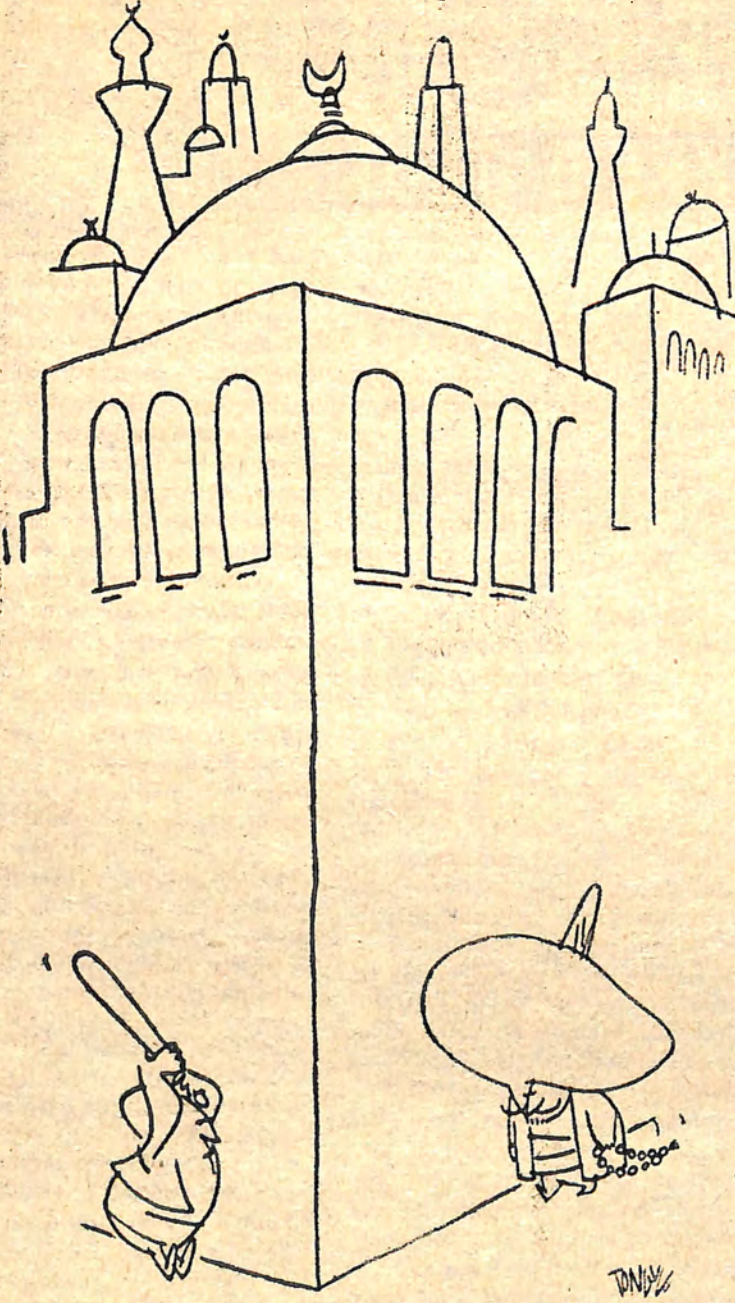
Bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Evvelâ şaşırdım... Adamın yaptıklarına biraz da ben sebep oldum diyordum. Fakat bu hususta uzun uzun düşünmeme meydan kalmadan asıl başyazar, kapıdan içeri girdi.

İçimden: «Sana tavsiye ettiğim gibi Mısıra gitseydin, şimdi burada karşımda olmazdın, ben de işleri istediğim gibi yürütürdüm» diye söylendim. Yazarın şaşırmış ve canı sıkılmış bir hali vardı. Etrafına şöyle bir baktı.

— Çok fena, çok fena, diye söylendi. Zamk şişesi, altı cam, iki şamdan kırılmış. Bu bir şey değil. Asıl gazetenin şöhreti, itibarı mahvoldu... Doğru, hiç bir gazete bu kadar satılmamıştı. Fakat delillikinden dolayı kim şöhret sahibi olmak ister?.. Dostum, ben dürüst bir adamım. Dışarı çıkmış, adam almıyor. Hepsini se-

Hayvanlar ve İnsanlar!

Bir Başarı Daha!

Tonguç Yaşar
Yalçın Çetin'in fırçasıyla

ASIL sevinilecek şey budur: Fikir dünyasında, sanat dünyasında sesimizi duyurmak! Bir gün, büyük başlıklar arasında kaybolmuş küçük bir telgraf okuyoruz: Bir Türk kızı piyanoda milletlerarası derece almış. Bir başka gün, bir başka kızımız aynı sanat yarışmasını kemanda kazanıyor. Leylâ Gencer'imizin sesini bütün dünya alkışladı. Suna Kan'larımız, İdil'lerimiz artık millî gururumuzdur.

Aziz Nesin, bu dünya başarısını mizahta gösterdi: Hem de iki yıl üst üste birincilik kazanarak...

Şimdi, sevinerek öğreniyoruz ki, Akbaba ailesinin daimî karikatüristi Tonguç Yaşar da bir başarı kazanmıştır:

Avrupa'da Fransızca, Amerika'da İngilizce neşredilecek «Dünya Karikatüristleri Albümü» için, İtalya'daki «Mizahçılar Birliği»nin yaptığı elemelerde onun da bu sayfada gördüğünüz eseri kazanmıştır.

Karikatür sanatımızı, dünya basınına çoktan tanıtmış olan Cemal Nadir'ler, Ramiz'ler, Turhan'lardan sonra Tonguç'un kazandığı bu muvaffakiyetle, yeni karikatüristler nesline de şeref ve şöhret yolunun açıldığını görüyoruz.

Akbaba, kendi sanat ailesinden olan Tonguç Yaşarı tebrik eder.

cilik yapmak için bilgiye ihtiyaç olduğunu ilk defa senden duyuyorum. Seni turp seni... Sanki gazetede ki tiyatro tenkitlerini kim yazıyor? Benim ziraat bilgim kadar tiyatrodan, aktörlükten anlayan bir sürü ayakkabıcı ve eczacı çırağı. Kitap tenkitlerini kim yazıyor? Ömründe kitap yazmamış bir sürü sersem. Mali yazıları kim hazırlıyor, maliyeden hiç çıkmayan bir sürü herif. Kızıl-

derililere karşı girişilen harpleri kim tenkid ediyor? Harpten haberi olmayan topu tüfekten ayıramayan bir alay serseri. İçki aleyhtarları yazıları yazanlar ise, ömürlerinde bir defa olsun ayık gezmemiş adamlar. Ya ziraat makaleleri kim yazıyor? Senin ve benim gibi başka sahalarda başarı gösterememiş kimseler! Bana bak! Bana gazeteciliği öğretmeğe kalkma. Gazeteciliği A'dan Z'ye kadar bilirim. Kim en cahil ise, en çok onun sesi çıkar, kimin en çok sesi çıkarsa en çok parayı o alır. Allah bilir ya, ben de aydın fakat mütevazı bir insan yerine cahil ve cüretkâr olsaydım belki bu köhne dünyada kendime göre bir mevki yapabildim. Artık müsaadeni rica ediyorum. Mademki bana bu şekilde muamele ettin, artık buralarda duramam. Fakat ben vazifemi yaptım. Mukavele şartlarına elimden geldiği kadar riayet ettim. Bana imkân verseydin bu paçavrayı herkesin ilgisini çeken bir gazete haline getirdim. Sana tirajı 20 bine çıkarmağa söz vermiştim. Bana iki hafta daha müsaade etse idin bunu yapacaktım da. Okuyucuların seviyesini yükseltecektim. İclerinden hiçbir karpuzu şeftaliden ayıracak durumda olmayacaktı. Bu işte kaybeden sen oldun dostum, hoşça kal! dedim ve çıktım.

ni görmek istiyor... Çünkü çıldırmasına hükmediyorlar. Allah aşkına söyle, sana bu fikri kim verdi... Kim sana böyle bir gazete çıkarabilirsin dedi. Ziraatin Z'sini bile bilmiyorsun. İneklerin kuluçka mevsiminden, yaban kazlarının ehlileştirilmesinden, yengeç iyetleştirilmesinden bahsediyorsun. Hele yengeçler, müzik çalınırsa daha rahat dururlar demene bayıldım doğrusu. Eğer bütün ömrünü cahil olmağa vakfetsen idin bundan daha cahil olamazdın.. Yok at kestanesi ticari bir meta olarak gittikçe inkişaf ediyormuş. Dostum, bana bak, doğru dürüst şuradan çık git. Artık tatilden de vazgeçtim. Gı'amım bile rahat edemiyecğim, çünkü kimbilir ne tavsiye edeceksin diye diken üstünde olacağım. Helo bahçe tanziminde Midye yataklarından bahsetmene diyecek yok doğrusu. Onun için tekrar gitmeni rica edeceğim. Dünyada hiç bir şey beni izne çıkmağa sevkedemez. Niçin, niçin bana ziraatten haberin olmadığını söylemedin?

Artık dayanamadım:

— Koca sersem, balkabağı, lâhana kafalı herif sen de. Ömrümde böyle mânasız sual görmedim. On dört senedir gazetecilik yapıyorum ve şimdiye kadar gazete-

YAZISIZI..

[Bu karikatür, Amerika'nın bir numara karikatüristi Steinberg'in eseridir. Steinberg, sağlam tahsilli bir mimardır. Otel, vapur dekorları yapar.

Bu ünlü çağdaş sanatkarın eserleri Amerika'da «Modern Sanat Müzesi» ne kabul edilmiştir. Birçok hayranları dışında, kendisine «deli» diyen tenkitçiler de vardır!]

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 9 —

İbrahim'in, köyde altmış beşlik dul karısından başka kimi kimsesi kalmamıştı. Zaten, evlendiği günden itibaren bütün ömrü, hemen de aile bucağından ve ehlin-den uzakta geçen bu adamın her şılad n dönüştü bir çocuğu olmuş, fakat hiç biri de yaşamamıştı. İbrahim ağa, sağlığında, hayatının ufkundan birer şahap gibi gelip geçen bu döllerinin ne sayısını, ne de adlarını bilirdi. O, bütün babalık şefkatini, bomba gü-nü kendisiyle birlikte helâk olan tekir kediye hasretmişti.

Karısının, memlekette, evlâtlık edindiği Satılmış isminde bir çocuk vardı. Satılmış rahmetlinin, ölmüş büyük kardeşinin oğluydu. Kadıncagız kendisine son günle-rinde baktırmak, ufak tefek tarla ve ev hizmetlerini gördürmek üzere, kocasının da mektupla rızasını alarak, bu kimsesiz çocuğu kendine evlât yapmıştı.

İbrahim ağanın kara haberiyle birlikte, kendisine halef arandığı memlekette duyulunca, hemşeriler Satılmışı İstanbul'a göndermeyi münasip gördü.

Ve günün birinde, eline hüvi-yetini isbata yarıyacak bir de vesika verilerek, çocuk buraya yol-landı.

Satılmış, sora sora Babıâliyi bulup da, kendisini şeklen, yahut ki lâmen tanıyan hemşerilerinin karşısına çıktığı zaman, hepsi afallamıştı.

Böyle tam mânasiyle hödük bir oğlan, mektupçu efendi gibi titiz bir adama nasıl odacılık edebilecekti? Dili dangıl dungul, zekâsı Allaha emanet, boyu bosu kötü toprağa düşmüş idris ağacı gibi, bodur kalmış, üstelik de şaşı o-lan bu çocuğu ne diye tutup gön-dermişlerdi?

O gece koğuştâ dernek kuran bütün hademeler, aralarında bu meseleyi uzun uzun müzakereden

sonra, nihayet şunda karar kıl-mışlardı:

Hariciye müsteşarının odacısı-nın yanındaki, hazır yetişmiş, eli yüzü düzgün, işgüzar bir yamağı mektupçu efendinin yanına kapı-landırılacaklar, bu Satılmışı da, a-şağıya evraka, yahut ki muhase-beye filân vereceklerdi.

Lâkin mektupçu efendi aradan birkaç gün geçince, hademe mü-dürünü yanına çağırarak sormuş-tu:

— Bizim merhum İbrahim'in yerine akrabasından birinin oda-cılığına inhasını arzu eylemişim. Acaba ne oldu, biliyor musun?

Hademe müdürü kekelemişti:

— Efendimiz! Öyle birisini gönderdiler ama, maiyet-i âlinizde hizmet etmeye bir veçhile lâyük görülmediğinden, bir başkasını in-ha etmek üzere idik...

— Yoook! Zinhar öyle şey iste-mem. Merhum ve mağfurun ka-pımıza bir nice emekleri geçmiş-tir. Onun için yine kendi mensup-larından olan birine sahabet etmek ligimiz nev'ama vecibe-i zimmet sayılır. O âdem burada mı?

— Evet efendimiz!

— Tez, celbedip nezdimize isal eyleyin.

Biraz sonra, arkasından düşe-cekmiş gibi duran çok geniş set-resinin içinde Satılmış, yeni efen-disinin bol bol iltifatlarına mazhar olarak, neye uğradığını bileme-mişti.

İşte o gündenberidir, orada hız-met ediyordu. Tuhaf değil mi? Belki de görmekte olduğu iyi mu-âmenin tesiriyle, zekâsı ve kabi-liyeti oldukça inkişaf edivermiş-ti. Verilen emri güzelce ifa ediyor, söylenen sözü anlıyor, eli hemen her işe yarıyordu. Bir mektup zarfının üstünü, bir tezkere altın-daki havaleyi, bir kart vizitin üzerindeki ismi sökecek kadar da okuyup yazmak öğrenmişti.

İbrahim ağanın sandığında, se-petinde kalan eşyayı da, mektup-çu efendinin emriyle kendisine

teslim etmişlerdi. Yalnız yine mektupçu efendinin iradesiyle, nakit paralar memlekete, dul ka-lan kadına gönderilmişti. Üst ta-rafta ne var, ne yoksa, senetler de dahil olduğu halde, Satılmışın yedinde kalyordu.

Asıl mühim olanlar da bunlar-dı. Çünkü bu senetler faiz getiri-yordu. Üstelik de, bunların tutarı mevcut paranınkinden çok yük-sekti. Zira, herkesçe de malûm olduğu üzere, rahmetlinin bütün Babıâli devairinden, birkaç yüz li-raya balığ bulunan mühim bir a-lacak yekûnu vardı.

Satılmış, oralarda eskiyerek kurt kesilmiş hemşerilerinden bi-rinin defâletiyle, senet sahipleri-nin her birini ayrı ayrı öğrendi. Hizmet ettiği kapının kendi üye-rine de az çok sıçrayan nüfuzu sayesinde bütün bu senetleri ker-di namına yeniletti. Başladı her ay akaretlerinden kira toplar gibi tı-kır tıkrır faizleri toplamaya. Böy-lece, ay başı oldu muydu, eline geçen para, mektubî efendinin maasından da fazla tutuyordu.

Rahmetli İbrahim ağa para göz-lü değildi. Gönlü çok ganiydi. Yıl-lardanberidir aralarında haşır ne-şir olduğu kalem efendilerinin se-faletini, zaruretini yakından bili-yordu. İçlerinden bir nicesine kar-şılıksız yardım etmiş, alacağını bağışlamıştı. O, ağzını açıp da kimseye bir şey demezdi ama, içinden, memurlarını, hem de en işe yarayan kısmını aç ve muh-taç bırakan hükûmete lânet eder-di.

Kaç defa arkasında sefil ve pe-rişan bir aile bırakarak, bakım-sız bir halde ölen bir memurun cenazesinden dönüştü, cebinden o meşhur muşamba cüzdanını çı-karmış, merhumun bir veya ba-zan da birkaç senedini bularak:

— Anasının ak sütü gibi helâl olsun! Gayri nesini kimden arı-yacağım? Mâmur kısmında para olur mu?..

Diye çatır çatır yırttığı görül-müştü.

Halbuki Satılmış, aksi tiynette idi. Borçlunun biri, faizini, yahut ki, esas borcunu iki gün sallasa, başına belâ kesiliyordu. Kapılarda bekliyor, kalem odasına bir ba-ğane ile dalıp adamcağzın karşısına dikiliyor, işin ehemmiyetine göre mûmeyyizden tutarak müdüre, müsteşara kadar şikâyetle tehdit ediyordu.

Sonra da, bu türlü topladığı pa-raları, mektupçunun boşalttıktan sonra attığı yüzük teneke sığara

kutularının içine istif ederek, me-şin kaplı ve çingiraklı sandığının ta dibinde saklıyordu.

Şücaaddin Efendinin İbrahim a-ğaya rehin ederek, mukabilinde para aldığı şimendifer tahvilleri de bu suretle Satılmışın eline geç-mişti. O, bunlardan bir şey anla-mıyor, borcunu ödeyip, tahvilleri geriye alması için zavallı kâtibi muttasıl sıkıştırıyordu.

Lâkin Şücaaddin Efendinin va-ziyeti büsbütün bozulmuştu. Ka-yınbabasının evinden kovulduktan sonra, karısından da ayrılmış ve bu yüzden hâmisiz kalmıştı. Eski-den Mollanın hatırını sayanlar, damadını gözetiyorlardı. Şimdi ise, biçare gencin yüzüne bakan, ha-tırını bile soran yoktu. O yumu-şak görünen pimpon mûmeyyiz bile kalm tarafını çevirmişti. İki-de birde, sebepli sebepsiz, çocuğa saraka ediyordu. Anasının yanın-da oturan Şücaaddin'in üç buçuk kuruştan ibaret aylığının da dört-te birini kızının nikâh ve nafa-kasına bedel kestirmekten, Molla hayâ etmemişti. Arta kalan para ile, çocuk pek güç geçiniyordu. Borç ödemek şöyle dursun, aya-ğuna bir çift kundura dahi alamı-yordu. Bu vaziyette, tahvillerini kurtarmağa imkân mı vardı?

Bir gün, artık sabrı tükendi. Yine karşısına çıkıp, borcunu bir an evvel temizlemesini teklif eden Satılmışa, Şücaaddin şu kestirme cevabı dayadı:

— Ben, rahmetli amcandan pa-ra aldım isem, bu kâğıtları ona karşılık rehin diye verdim. Âdet, borç ödenmezse rehin satılır. Be-nim bildiğim budur. Sen de bun-ları sat, sav, ne yaparsan yap, ben sana on para bile veremem. Zaten yok ki, vereyim. Onun için, nafile boşuna uğraşıp durma. An-ladın mı arkadaş?

Satılmış, mırın kırın edecek oldu ise de, kâtibin ifadesi kat'î idi.

(Devamı var)

BEDAVA ARSA

Aşağıdaki üç sualden birini doğru olarak cevaplandırıp gönderen herkese Ankarada bir evlik bedava arsa..

AKGUN NEDİR ?

Mecmua mı?
Gazete mi?
Roman mı?

CEVAP

Adres: Posta kutusu 548 Merkez Postanesi Ankara. Tel: 28751

Gönderenin adresi:

Sahibi :

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:

NEHAR TÜBLEK

Teknik Sekreter :

Selâmi M. YURDAPAT

Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 3

Belediye-İstanbul Tel: 22 18 11

Abone: Seneliği 37.5

Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer:

ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:

ŞAKA MATBAASI

SALİH TEKCAN
SPUTNİK

Mazan Gizen
YALÇIN ÇETİN

ÖZET: BULGUN SPUTNİK
31'İ DÜNYAYA DÖNDÜR
MEK İÇİN, DÜNYAYI
AYDAN DAHA İLKELE
HALE KOYMAYA
ÇALIŞIYOR

15

MEMLEKET SAAT A-
YARINI VERİCEKTİK
SEVGİLİ DİNLEYİCİLER
FAKAT ANLAŞILMAZ
Bİ ŞİY OLDU... BİRDEN
BİRE SAATLER GERİ
GİTMEYE BAŞLADI.
NOOLDUĞUNU Bİ
TÜRLÜ ANNIYAMIYO-
RUZ

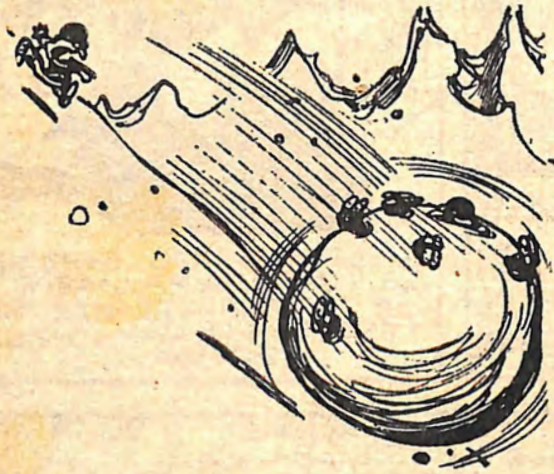

BULGUNUN HAZIR
LADIĞI CİHAZ, ÖZEL
DALGALARINI YAY-
DIKÇA DÜNYADAKİ
HER NEVİ SAATİN
ZAMAN GÖSTERGE
Sİ GERİYE İŞLEMİ
YE BAŞLADI...

KİS

Karikatürleri

- TUTUUDUN !..

Bica

- AMAN NE BÜZEL KAR TOPU..
- ANNEN GÖRDÜMÜ ?..
- ANNEM İÇİNDE !..

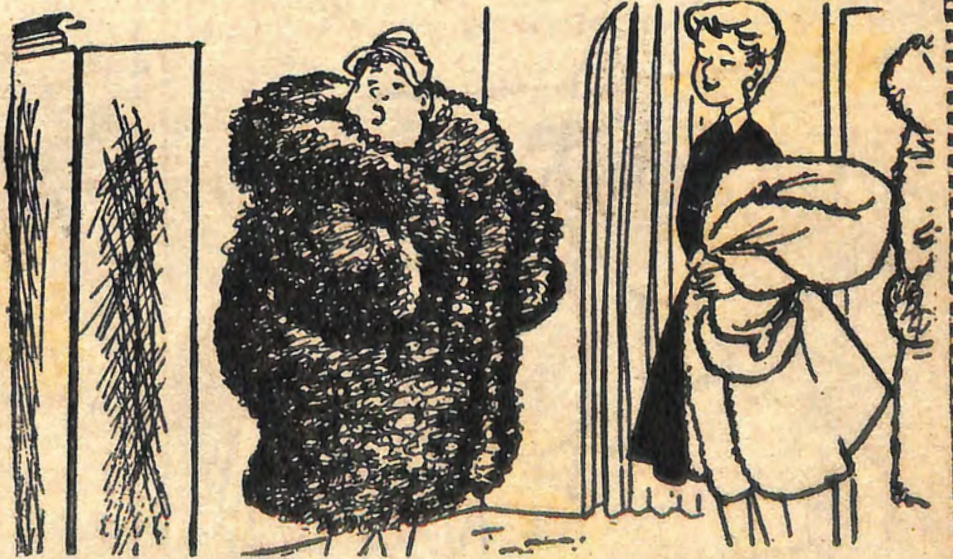
- BIRAK YANSIN... DONMAKTAN MI..

- ÇOK MU BEKLETTİM KOCACIĞIM ?..

VAZISIZ

- EMİN OLUNUZ, BU KÜRKLE NEREYE GİTSENİZ HERKES
SİZE BAKACAKTIR !..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

D A İ R E S İ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Suna bir şey söyleyiniz bay polis... Deli midir, nedir?
İlla sizinle plâja gidelim diyor! - İtalyan